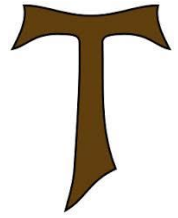

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 25

juny 2020

núm. 234

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Què hem après de la pandèmia

EL TREBALL, VOCACIÓ INTEGRAL DE L'HOME

REGLA,16

*Considerin el treball com un do
i com una participació
en la creació,
en la redempció
i en el servei de la comunitat humana.*

QÜESTIONARI

- 1) ¿Què t'ha semblat més important o t'ha agradat més en aquest tema?
- 2) ¿Què hi has descobert per a millorar la teva vida i la de la fraternitat?

PREGÀRIA

Senyor,
Vós que heu sotmès al treball de l'home
les forces amagades
i les riqueses immenses de l'univers;
feu que, en lliurar-nos al nostre treball,
ho fem amb un esperit talment cristià,
que mai no oblidem les necessitats
dels nostres germans,
i siguem col·laboradors de la vostra creació,
destinada al bé de tots els homes.
Amén.

**“UN AMIC FIDEL ÉS UN REFUGI PODERÓS.
QUI EL TROBA HA TROBAT UN TRESOR” (Ecl. 6, 14).**

Escric aquest missatge en acabar la primera eucaristia celebrada amb la comunitat cristiana, un cop superada la primera etapa de la pandèmia. Un retrobament enormement esperat i desitjat.

Ha estat com celebrar una Primera Missa. El goig de la gent, l'alegria de poder trobar-nos de nou per a escoltar la Paraula i participar en la Fracció del Pa, de reunir-se amb els germans, tan coneguts i enyorats. Quin regal ens està fent el Senyor amb les eucaristies d'aquests primers dies!. Quin amor a l'eucaristia expressaven els rostres dels congregats. Quina emoció a l'hora d'acostar-se a l'altar per a combregar. Quina lliçó tan gran m'han donat aquests germans. Però no hi érem tots: sobretot en les primeres setmanes de la pandèmia, ens telefonaven contínuament per a fer-nos saber la mort de familiars i d'amics, l'ingrés als hospitals de persones estimades. Quantes pregàries fetes per telèfon amb germans que poc després ens deixaven!. En aquestes primeres eucaristies no hi som tots, no. Els que ens han precedit, els que encara resten ingressats, els que no es poden moure de casa...Tants companys que no han pogut dir el darrer adeu al pare, a la mare, al veí, a l'amic!. Això ha estat horrorós. No hi ha paraules per a manifestar el dolor que se sent davant d'aquesta realitat tan dura. A nosaltres, caputxins, també ens ha tocat, no a la nostra Província de Catalunya i Balears, però sí a la vintena de frares, la majoria d'Itàlia i de França que ens han deixat, i una colla que continuen malalts. És impressionant la crònica que ens han fet arribar els nostres germans del convent francès de Crest, d'on d'onze frares, n'han quedat cinc. La germana mort ha vingut a visitar-nos, però, en la persona de fra Manuel Romero, de la fraternitat de Sarrià, malalt des de feia alguns anys.

I Déu, com és que no fa res?. Si Ell pot evitar tant de sofriment, com és que no mou ni un dit?. ¿ És Déu necessita que el convencem, que el forcem a fer alguna cosa?. No és el nostre Pare?... Molta gent desfoga el seu cor amb expressions com aquestes. I és comprensible. I ho entenem perfectament. És una actitud tan humana!. A propòsit d'això, el franciscà Michel Moore ens recorda en un interessant article publicat fa pocs dies en el butlletí dels religiosos de Catalunya, “ que el Pare no baixà del cel per a desclavar el seu Fill de la creu. Déu sofrí en el seu Fill.... No podem parlar d'un Déu “anti-pandèmia”, ni d'un “Déu - post-pandèmia”, sinó d'un “Déu - en-pandèmia”. Ara és el moment de pensar, - insisteix el frare -, en la imatge que tenim de Déu. La realitat del mal i del dolor que ens toca viure de tan a prop ens hauria d'interpel·lar sobre la nostra fe, en quin Déu es fonamenta la nostra fe”.

Segur que el conegut teòleg té tota la raó, però es comprèn - i de quina manera! – que tant de sofriment faci trontollar la nostra fe, tan petita que no arriba ni al gra de mostassa, tan fràgil que s'esquerda per la por. La tristesa i el dolor enterboleixin la nostra confiança en Déu.

I molts ens demanem: què ens vol dir Déu amb aquesta pandèmia?.

Això també ens ho preguntem nosaltres, franciscans seculars. Alguns dels nostres germans han mort víctimes del virus. N'hem parlat de tots ells, en el seu moment i des d'aquest butlletí. Ben segur que poc a poc anirem coneixent nous casos i tindrem notícies de germans que continuen sofrint-ne les conseqüències. Tant de bo que m'equivoqui, tant de bo. També nosaltres enyorem les trobades de fraternitat, les eucaristies amb els germans, les converses on compartim les nostres penes i alegries.

En el més profund del nostre jo, en aquests moments de total o relativa solitud, ressonen intensament les paraules de Francesc, inspirades en la cita bíblica que encapçala aquest escrit: ***“El germà, sostingut pel seu germà, es converteix en una fortalesa inexpugnable”***. Sant Francesc s'ho creia de debò. Per això, les repetia sovint.

Què miserables que ens semblen ara les desavinences que de vegades inquieten la nostra vida fraterna!. Quina pobresa espiritual i humana, quan ens deixem endur per criteris que no tenen res a veure amb la Forma de Vida que hem professat!. Quantes petites mesquineses!. I ara, tant que trobem a faltar els germans!. Tant que trobem a faltar les reunions que potser sovint ens resultaven avorrides i pesades, perquè no hi posàvem el millor de nosaltres mateixos. ¿No ens pot resultar profitosa aquesta prova de la pandèmia per a redescobrir la fraternitat, per a retrobar el germà?. ¿No ens està dient Francesc que ara és el moment de començar de nou, que fins ara ben poca cosa hem fet?.

I nosaltres, li respondrem que sí, que començarem un cop més. I ho farem perquè, malgrat tot, creiem en la nostra vocació de franciscans terciaris. I hi recomençaríem mil vegades si convingués, perquè el nostre desig de seguir el Crist amb Francesc és infinitament més gran que la nostra misèria, que el nostre fang.

I començarem pels de casa, per interessar-nos de cor pels problemes que ben segur a tenallen ara la vida de molts germans terciaris: la terrible solitud, la precarietat econòmica, la malaltia...

Amb l'ajuda de l'Esperit que rebrem en la propera Pentecosta, i la intercessió dels nostres germans que ens han precedit durant aquesta pandèmia, ens en sortirem. Veniu, Esperit Sant!.

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap

COS, SANG, I COR DE CRIST

En el dia de Corpus Christi se celebra la festivitat del Cos i de la Sang de Crist, és a dir, de l'Eucaristia. És un d'aquells tres dijous que anys enrere tant se celebraven: Dijous Sant, dia l'Ascensió i dia del Cos i de la Sang de Crist.

La seva finalitat és, a part d'adorar i d'agrair a Déu l'existència d'aqueix sagrament, fer créixer la fe dels creients en la presència real de Jesucrist en el Santíssim Sagrament. Sempre te lloc el dijous després de la festivitat de la Santíssima Trinitat, que se celebra el diumenge després de la Pentecosta.

Aquest dia tan assenyalat, que des de fa molts anys era dijous, sempre havia estat festa laboral, fins que en molts països es va traslladar al diumenge següent, tal i com és el cas en el nostre país, des de l'any 1989.

El divendres de la vuitada del dia de Corpus se celebra el dia del Sagrat Cor de Jesús. En aquest dia se celebra l'amor de Jesucrist per tota la humanitat, amor diví que s'arrela en el moment en què Ell mateix donava la seva vida per a la salvació de tots els homes i dones de la terra, representat pel traspàs d'en Longinos, amb la seva llança, del costat de Jesús, quan era a la Creu, i del que en sortí sang, la sang de l'amor i aigua, l'aigua de la purificació, aigua que junt amb l'Esperit ens fa fills de Déu en el Baptisme...

Aquestes dues festes ens recorden el gran amor que el Bon Déu té per nosaltres, les seves criatures: En l'una, Jesucrist, Déu fet home, entrega la seva vida terrena al Pare, que el glorifica mitjançant la seva Resurrecció.

Aquests dos esdeveniments, podríem dir que son les dues perspectives de l'amor profund de Déu, que és tot Ell Amor. "No hi ha amor més gran que el d'aquell que dona la seva vida pels altres". El cor dels éssers vius, dels homes i dones, és el motor de les seves vides. Abans hem dit que el Bon Déu, tot Ell, és Amor. El Cor de Crist és el motor de l'Amor diví. Si Jesucrist va instaurar el sagrament de l'Eucaristia per recordar i fer present a la vegada el seu amor establint una comunió ben profunda amb aquell que combrega, també és Ell que ens ha anat recordant i ens recorda que: "Aquest és el meu Cor que tan ha estimat els homes, i que, per part de la majoria d'ells, només rep ingratitude, irreverència i menyspreu, en aquest sagrament d'amor" ... Amb aquests mots que va adreçar a santa Marguerite Marie Alacoque, ens està dient que la devoció a la persona de Nostre Senyor i al seu amor, moltes vegades no correspost, està representat pel seu Cor.

"Senyor, pels meus pecats, no soc digne de res, però, per la fe que m'has donat, confio en Vós i en la vostra Misericòrdia, per això m'abandono totalment a Vós".

Balbina Birba, ofs

DESDE MI RINCÓN.

Me gustaría compartir con vosotros actitudes para la escucha de la Palabra.

Recuerdo el compromiso del franciscano secular a leer el evangelio que recoge nuestras CCGG 9,2: *“El franciscano seglar, comprometido a seguir el ejemplo y las enseñanzas de Cristo, dedíquense a un estudio personal y frecuente del Evangelio y de las sagradas escrituras.”*

Vivimos en un mundo lleno de ruidos, estamos inmersos en el mundo revolucionario de las tecnologías, de la inmediatez, del todo ahora. Este es nuestro mundo, en él nos toca caminar, servir y amar.

En estos momentos de confinamiento os propongo una serie de pasos que orienten a la escucha y nos ayuden a acoger la Palabra: Cogemos un texto bíblico.

- ✚ **Motivación:** Hay que sentirse motivado. Dice el Papa Francisco: *“Desafiemos la costumbre, abramos bien los ojos y los oídos, y sobre todo el corazón, para dejarnos descolocar por lo que sucede a nuestro alrededor y por el grito de la Palabra viva y eficaz del resucitado”.*
- ✚ **Hacer silencio:** Para ser acogida la Palabra necesita de silencio. En este momento podemos integrar prácticas de relajación, de respiración, de silencio, de apertura a la trascendencia que nos ayuda a tomar conciencia de la dimensión interior de nuestro ser. Tenemos que dedicarle tiempo, fomentar y adquirir buenos hábitos, repetirlo hasta que el cuerpo encuentre una postura cómoda y pueda entregar el espíritu y el corazón para el

encuentro personal con el Dios vivo que nos habita con su Palabra.

✚ **Llamada / invocación al Espíritu Santo:** Tras el momento de silencio, paz y serenidad, invocamos al Espíritu Santo para que nos ilumine. A modo de ejemplo: *“Espíritu Santo, abre mi mente, sé mi luz, mi guía, mi fuerza y todo el amor de mi corazón para escuchar tu Palabra y ser dócil a tu querer”*. O *“Sumo. Glorioso Dios, ilumina las tinieblas de mi corazón y dame fe recta, esperanza cierta y caridad perfecta, sentido y conocimiento, Señor, para que cumpla tu santo y verdadero mandamiento”*. (oración de san Francisco ante el Cristo de san Damián).

✚ **Acogida:** Acogemos la Palabra de Dios con solemnidad, podemos poner un signo externo: una vela encendida, música de fondo, incienso....

La Palabra se proclama con alegría, despacio. Y dejamos silencio para asimilarla. Sobre todo hay que acogerla en nuestro corazón y en nuestra mente.

✚ **Resonancia:** Elegimos del texto las palabras o las frases que creamos y las repetimos al ritmo de nuestra respiración durante un tiempo para que penetre dentro de nuestro corazón. *“Tu palabra es una lámpara a mis pies y una luz en mi camino”* (Salmo 118).

✚ **Nos preguntamos:** nos preguntamos a nivel personal: *¿Cuál es la Buena Nueva que descubro en este texto?* Nos respondemos en primera persona: “yo...”; “para mi...” descubro en este texto...”.

✚ **Compromiso:** del texto evangélico saco un compromiso para la vida, para el testimonio. Que la Palabra alimente e ilumine nuestras vidas y que nuestro estilo de vida contagie al mundo las ganas de conocer, amar y seguir a Jesús. *“...pasando del Evangelio a la vida y de la vida al evangelio”* (Regla 4)

✚ **Oración personal y contemplación.** En unos momentos de silencio y a partir de la observación y meditación del texto, elige la forma de oración que mejor convenga al texto: oración de confianza, alabanza, acción de gracias, penitencia, súplica intercesión... (hago una oración que surja del corazón a raíz del texto)

✚ **Podemos terminar con la siguiente oración:**

Señor, haz de mi un instrumento de tu paz.
Que allá donde hay odio, yo ponga el amor.
Que allá donde hay ofensa, yo ponga el perdón.
Que allá donde hay discordia, yo ponga la unión.
Que allá donde hay error, yo ponga la verdad.
Que allá donde hay duda, yo ponga la Fe.
Que allá donde desesperación, yo ponga la esperanza.
Que allá donde hay tinieblas, yo ponga la luz.
Que allá donde hay tristeza, yo ponga la alegría..

Oh Señor, que yo no busque tanto ser consolado, cuanto
consolar,
ser comprendido, cuanto comprender,
ser amado, cuanto amar.

Porque es dándose como se recibe,
es olvidándose de sí mismo como uno se encuentra a sí
mismo,
es perdonando, como se es perdonado,
es muriendo como se resucita a la vida eterna.

Francisco Javier Conejo, ofs

AL CEL ENS PUGUEM VEURE!

Dimecres 29 d'Abril, fou cridada al si del Pare, la nostra germana Núria Bofarull. Des del 2012 residia a "Assís, obra en favor dels vells", de sant Quirze del Vallès.

Havia ingressat a l'Orde Franciscà secular el 18 de febrer del 1951, a la fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, essent assistent espiritual el p. Evangelista de Montagut, de qui servà sempre un gratíssim record. El 2003, i degut a canvi de domicili, s'incardinà a la fraternitat de Sarrià. Gairebé setanta anys de terciària franciscana, doncs, esmerçats en un gran amor a la vocació franciscana, al goig de la vida fraterna (Participava sens falta en totes les assemblees i trobades de l'Ofs), i al servei dels germans. Extremadament sensible amb els animals, gaudí constantment de la seva companyia, especialment dels gossets, amics inseparables.

Els darrers anys, els transcorregué a la infermeria de la residència, acceptant des de la fe una dolorosa malaltia psíquica i física, que la tingué prostrada en el llit llargues temporades.

Reposa en pau, Núria, i vetlla pels teus germans terciaris!.

fra Pere Rossell, ofmcap,
Antic assistent de la fraternitat de Sarrià

SALUT, SALVACIÓ I CONVERSIÓ.

Sembla que la paraula salut s'origina etimològicament del concepte de salvació. Així quan desitgem a algú que tingui salut el que fem, en el fons, és desitjar la seva salvació, una salvació que no inclou únicament l'aspecte físic o psicològic sinó que també inclou o hauria d'incloure el moral, i en el cas dels creients, segurament l'espiritual.

Hi ha una cançó d'un grup de l'anomenat Rock Català (SAU) que afirmava "això es pot salvar" fent referència al planeta al seu conjunt davant la convicció que ens ho estem carregant tot. Una cançó optimista, en el fons, però que obviava el fet que per salvar el planeta, potser, primer de tot, ens hem de salvar nosaltres mateixos, que si volem un món saludable haurem d'aconseguir persones saludables en totes les seves dimensions.

Una de les preguntes que sento aquests dies reiteradament planteja: i ara què? Quin món postcovid tindrem? Personalment m'agradaria pensar que la pregunta clau és quines persones postcovid tindrem? Entenc que el món, en bona part, és fruit de la naturalesa moral, psicològica, espiritual i física dels éssers humans que l'habiten. Això comporta una gran responsabilitat ja que aquesta idea, en el cas que sigui certa, implica necessàriament el fet que som responsables directes, cadascun de nosaltres, de la realitat del món, començant per la realitat que ens envolta. En aquest sentit, doncs, el món es podrà salvar si els humans ens salvem, si fugim d'aquesta cursa de bojors que ha provocat un capitalisme salvatge, una crisi mediambiental de primera magnitud i d'un individualisme i egocentrisme que ens duen directament a la condemna eterna. Realment em après la necessitat de la fraternitat, de la solidaritat entre tots (especialment amb els que ni sabíem que existien)? Realment ens deixarem de mirar el melic? Realment haurem après què és el més important a la vida? Haurem après valorar les petites coses del dia a dia? Què quedarà de tot això d'aquí sis mesos o d'aquí un any?

El que no tinc clar és si els éssers humans estem disposats a fer els sacrificis que calen per salvar-nos i salvar al planeta. No tinc clar que estiguem en condicions, especialment morals, de fer, com va fer Sant Francesc, de sacrificar el nostre "modus vivendi" per aconseguir aquest no ésser humà, aquest nou món. El que no tinc clar és si els homes i les dones d'aquest temps estem disposats a la conversió amb tot el positiu, però també de negatiu, que aquesta conversió comporta inevitablement.

Josep Serra i Sales, ofs.

UNA FORMA DISTINTA DE VIVIR

Me pongo a escribir este artículo cuando ya se nos ha permitido dejar, por unas horas, el confinamiento y sabemos el día que volveremos a abrir nuestras Iglesias para celebrar la Eucaristía. Creíamos que esto de la peste era cosa del pasado, historia vivida debido a que no se tenían los avances sanitarios que nuestra generación había alcanzado.

Viene a la memoria cuando, al inicio de este año, comenzamos a sentir que un virus, coronavirus, había comenzado en la lejanía, como una cosa propia de otros lugares que no nos llegaría nunca, noticias que no iban con nosotros. Pero se nos presentó, con gran fuerza, en Italia, nuestros vecinos. Y seguidamente, al lado nuestro, avanzando por todo nuestro territorio.

Que extrañas cosas tiene la vida, qué cambios nos llegan de una forma inesperada, urgente: del acércate al aléjate, de vente conmigo al mejor solos. Pasaron, por prescripción, la hora de los besos, de los abrazos, de los apretones de manos. Llegó la hora de las miradas, de la sonrisa, del deseo.

En las Iglesias, en pocas horas, de pedir cercanía, evitar quedarnos diseminados entre los bancos, a que dejaran espacios de seguridad. En el Padrenuestro de cogernos las manos a rezarlo como islas, en la paz de darnos la mano a un movimiento de cabeza o, sencillamente, nada. En las visitas a nuestros enfermos de los saludos cariñosos a la máxima protección o una llamada por teléfono para saber cómo se encuentran y que sepan que están en nuestros recuerdos. Cuando nos cruzábamos o cruzábamos en la calle de la cercanía que indicaba amistad, alegría por el encuentro, a unas palabras rápidas y frías dichas en la distancia. Y con el tiempo a no vernos. A estar cada uno confinado en su domicilio.

En las noticias, en las redes sociales, en las conversaciones con los cercanos y con los que nos comunicamos triunfa el pesimismo, la derrota, el preguntarnos hasta cuánto durará. El dolor crecía con las noticias sobre los enfermos, los fallecidos sin poder acompañarlos, ni ser despedidos. La situación nos llevaba a reconocer nuestra humildad ante la soberbia que nos creía autosuficientes. Esto durante semanas fue un peso, un sentimiento de impotencia. Nos asaltan las dudas ¿Cómo nos saludaremos, ¿cómo llevaremos a cabo nuestras felicitaciones, nuestros sentimientos de pésame?

Quizá tengamos que agudizar los mensajes no verbales que se expresan a través del cuerpo como hacemos ahora con la mirada, la sonrisa, la tristeza. Tendremos que aprender a expresarnos ante las personas: la lejanía o la cercanía, el sentimiento de cariño o la indiferencia.

Debemos dejar pasar el tiempo y ver cómo van y vienen los acontecimientos. Confiar que, como en muchas otras cosas también para estas encontraremos soluciones. Quizá este sea sólo un tiempo que lo recordaremos en nuestra vida, como una isla extraña, donde nos tocó vivir. En una u otra circunstancia siempre tendremos la mano de Dios que siempre nos acompañará. Fra Francisco Pesquera ofmconv.

TASQUES SOCIALS DE LA FRATERNITAT DE GRANOLLES.

Des del primer dia en el que els Terciàries Franciscans de Granollers es van constituir en Fraternitat, van tenir molt clar que calia practicar l'esperit d'amor que ens mostrava sant Francesc amb el proïsme i, molt especialment, amb els desvalguts. Dins de les nostres possibilitats, els seus continuadors de la Fraternitat Franciscana Secular de Granollers ho hem considerat sempre un fonament del nostre tarannà.

- Ara per ara, col·laborem amb **Càritas Parroquial**, i molt especialment, amb el **Café Franciscà**, un espai de caritat cristiana. És un punt de trobada on acollir, escoltar, compartir experiències de vida i recerques espiritual i pal·liar, dins les possibilitats, les carències relacionals, afectives, familiars o anímiques de les persones que venen, al mateix temps que orientar o derivar cap els recursos socials que ja existeixen a Granollers i als municipis del voltant. Ajudem fent, d'entre d'altres coses, cursos de costura, electricitat, alfabetització de espanyol i de català. Altres anys també d'informàtica, però aquest any no ha pogut ser, per força major.

- Un projecte que porta un munt d'anys, i que ens fa molta il·lusió, és l'apadrinament d'un nen de **Corozal**, a Colòmbia. Ens fem càrrec de les seves necessitats alimentàries i educacionals mentre està estudiant, a fi de que no li calgui preocupar-se de res més. Ja en són molts els nens i nenes que han pogut enllestir els seus estudis.

- Fa uns dies, i dins del context de la pandèmia del COVID 19, hem col·laborat econòmicament, també amb **Càritas Parroquial**, amb un donatiu per a la compra de queviures per a la gent afectada.

- D'altres anys també hem col·laborat econòmicament amb l'**Associació Casa Guadalupe per la defensa de la Vida**, de Sabadell. Aquests germans fan una gran tasca, orientada a dones embarassades o amb nens nounats, de qualsevol raça, religió i condició social, que no tenen recursos econòmics, personals i / o familiars i que afronten amb dificultat el seu embaràs o maternitat.

A més, hem ajudat econòmicament als **Grups de Joves de sant Josep**: gent jove que van a la nit pels carrers de Barcelona i, als exclosos de la societat que dormen al carrer o en caixers, els donen mantes, aliments, parlen amb ells ... però sobretot volen que aquestes persones sàpiguen que són estimades per Déu.

Lluís Salas Grau, ofs

TAREAS SOCIALES DE LA FRATERNIDAD DE GRANOLLERS

Desde el primer día en el que los Terciarios Franciscanos de Granollers se constituyeron en Fraternidad, tuvieron muy claro que había que practicar el espíritu de amor que nos mostraba Francisco con el prójimo y, muy especialmente, con los desvalidos. Dentro de nuestras posibilidades, sus continuadores de la Fraternidad Franciscana Secular de Granollers lo hemos considerado siempre un fundamento de nuestro talante.

- Hoy por hoy, colaboramos con Cáritas Parroquial, y muy especialmente, con el Café Franciscano, un espacio de caridad cristiana. Es un punto de encuentro donde acoger, escuchar, compartir experiencias de vida y búsquedas espirituales y paliar, dentro de las posibilidades, las carencias relacionales, afectivas, familiares o anímicas de las personas que

vienen, al mismo tiempo que orientar o derivar hacia los recursos sociales que ya existen en Granollers y los municipios de alrededor. Ayudamos haciendo, entre otras cosas, cursos de costura, electricidad, alfabetización de español y de catalán. Otros años también de informática, pero este año no ha podido ser, por fuerza mayor.

- Un proyecto que lleva un montón de años, y que nos hace mucha ilusión, es el apadrinamiento de un niño de Corozal, en Colombia. Nos hacemos cargo de sus necesidades alimenticias y educacionales mientras está estudiando, a fin de que no necesite preocuparse de nada más. Ya son muchos los niños y niñas que han podido terminar sus estudios.

- Hace unos días, y dentro del contexto de la pandemia del Covidien 19, hemos colaborado económicamente, también con Cáritas Parroquial, con un donativo para la compra de

víveres para la gente afectada.

Otros años también hemos colaborado económicamente con la **Asociación Casa Guadalupe por la defensa de la Vida**, de Sabadell. Estos hermanos hacen una gran labor, orientada a mujeres embarazadas o con niños recién nacidos, de cualquier raza, religión y condición social, que no tienen recursos económicos, personales y / o familiares y que afrontan con dificultad su embarazo o maternidad.

Además, hemos ayudado económicamente a los **Grupos de Jóvenes de San José**: gente joven que por la noche van por las calles de Barcelona y, a los excluidos de la sociedad que duermen en la calle o en cajeros, se les dan mantas, alimentos, se habla con ellos. ... pero sobre todo quieren que estas personas sepan que son queridas por Dios.

Luis Salas Grau, OFS

OBRA SOCIAL PA DE SANT ANTONI, Barcelona

A la Fraternitat Franciscana Secular de sant Antoni de Pàdua, de Barcelona, li ha estat delegada la gestió de l'obra social Pa de sant Antoni, que funciona des de l'arribada dels frares franciscans menors al barri de sant Gervasi de Barcelona, l'any 1894.

Els ajuts s'adrecen a persones necessitades del barri, dels barris més necessitats de la ciutat i, també, de les poblacions obreres veïnes, dins les seves possibilitats, amb diverses accions, com són: pagaments de rebuts, beques de menjador, beques d'estudi en escoles d'ideari catòlic, col·laboració amb institucions per a malalts, lluita contra la drogoaddicció.

Al llarg dels anys, el Pa de sant Antoni s'ha adaptat per cobrir les necessitats dels mes oblidats de la nostra societat. Aquests dies, des de l'inici de la declaració d'estat d'alarma, hem vist triplicades les peticions d'ajudes, sobre tot per part de famílies que no

poden cobrir les seves necessitats bàsiques a causa de la pandèmia del covid-19. Com a conseqüència, hem dedicat tot el nostre esforç en auxiliar els més necessitats, aquells que estan fora del sistema, a fi i efecte que poguessin cobrir les seves necessitats bàsiques d'alimentació, sense desatendre aquelles persones i/o famílies que, des de l'obra social, ja venim acompanyant des de fa un temps.

S'han pogut ajudar 334 persones per un valor total de 30.726,00 €, repartit en aliments i suport per una llar digne.

Tot això ha comportat un esforç per part dels franciscans seculars, per poder aconseguir noves donacions i fer arribar en aquests dies de confinament les ajudes als destinataris.

La missió nostra com a franciscans seculars, conscients del què comporta l'exclusió social, a part d'ajudar econòmicament, suposa un acompanyament a les persones i intenta resoldre els problemes humans i socials que requereixen una actitud d'escolta i de sincera voluntat de servei als altres, que com a cristians estem obligats a realitzar, a part de lluitar contra la pobresa. "Acollir amb afecte i tendresa tota la humanitat, especialment els més pobres, els més dèbils, els més petits", són paraules del Papa Francesc a l'inici del seu pontificat.

Intentem ser fidels al Missatge de l'Evangelí, i seguir els ensenyaments del Papa Francesc, posant especial atenció als sofriments dels homes i dones, no oblidant que els pobres són els destinataris privilegiats de l'Evangelí. " Cal dir, sense revolts, que existeix un vincle inseparable entre la nostra fe i els pobres. No els deixem mai sols".

Lluís Viñas, ofs
Director obra social Pa de sant Antoni

OBRA SOCIAL PAN DE SAN ANTONIO, Barcelona

A la Fraternidad Franciscana Secular de San Antonio de Padua, de Barcelona, le ha sido delegada la gestión de la obra social Pan de San Antonio, desde la llegada de los frailes franciscanos menores en el barrio de Sant Gervasi de Barcelona, el año 1894.

Las ayudas se dirigen a personas necesitadas del barrio, de los barrios más necesitados de la ciudad y, también, de las poblaciones obreras vecinas, dentro de sus posibilidades, con diversas acciones, como son: pagos de recibos, becas de comedor,

becas de estudio en escuelas de ideario católico, colaboración con instituciones para enfermos, lucha contra la drogadicción.

A lo largo de los años, el Pan de San Antonio se ha adaptado para cubrir las necesidades de los más olvidados de nuestra sociedad. Estos días, desde el inicio de la declaración de estado de alarma, hemos visto triplicadas las peticiones de ayudas, sobre todo por parte de familias que no pueden cubrir sus necesidades básicas debido a la pandemia del Covid-19. Como consecuencia, hemos dedicado todo nuestro esfuerzo en auxiliar a los más necesitados, aquellos que están fuera del sistema, a fin de que pudieran cubrir sus necesidades básicas de alimentación, sin desatender aquellas personas y / o familias que, desde la obra social, ya venimos acompañando desde hace un tiempo.

Se han podido ayudar 334 personas por un valor total de 30.726,00 €, repartido en alimentos y apoyo para un hogar digno.

Todo ello ha supuesto un esfuerzo por parte de los franciscanos seculares, para poder conseguir nuevas donaciones y hacer llegar en estos días de confinamiento las ayudas a los destinatarios.

La misión nuestra como franciscanos seculares, conscientes de lo que conlleva la exclusión social, aparte de ayudar económicamente, supone un acompañamiento a las personas e intenta resolver los problemas humanos y sociales que requieran una actitud de escucha y de sincera voluntad de servicio a los demás, que como cristianos estamos obligados a realizar, aparte de luchar contra la pobreza. "Acoger con afecto y

ternura toda la humanidad, especialmente los más pobres, los más débiles, los más pequeños", son palabras del Papa Francisco al inicio de su pontificado.

Intentamos ser fieles al Mensaje del Evangelio, y seguir las enseñanzas del Papa Francisco, poniendo especial atención a los sufrimientos de los hombres y mujeres, no olvidando que los pobres son los destinatarios privilegiados del Evangelio. "Hay que decir, sin matices, que existe un vínculo inseparable entre nuestra fe y los pobres. No los dejemos solos".

Lluís Viñas, ofs
Director obra social Pan de Sant Antonio

Voluntariat Pa de Sant Antoni, Caputxins Arenys de Mar.

A l'entorn de la Fraternitat Caputxina d'Arenys de Mar, hi ha un grup de voluntariat que atès, a que cada dia va creixent la demanda d'ajuda, la comunitat religiosa, que és al mateix temps noviciat de formació de noves vocacions, per tal de no veure alterat significativament el programa de la seva missió, va requerir de l'ajuda de personal afins a la seva fraternitat, per poder atendre als qui cercaven ajuda a la seva porta. Així fou com de mica en mica aquest grup de voluntaris va anar creixent a mesura de les necessitats expressades. Era la primavera del 2011, fra Mateu Sanclimens al contactar amb un matrimoni, ella membre de la Fraternitat Franciscana Secular, i ell simpatitzant, va proposar de fer de cuiner i poder servir menjar calent, a més dels entrepans habituals, tot fent costat a la seva esposa.

Actualment, és a dir, abans del Covid 19, formaven el grup una trentena de voluntaris/es, alguns d'ells de l'Orde Franciscà Secular, repartits en tres grups en què es reparteixen la feina: els de cuina, els de servir i posar ordre a les taules i els encarregats de les dutxes i rober. De dilluns a divendres també amb l'ajuda d'alguns germans de la fraternitat caputxina. Hi ha un calendari de repartiment de feines setmanal de tot el personal.

Es preparen cada dia entre trenta i cinquanta pícnic. Quant venen a cercar la bossa, se'ls atent al atri del convent, on hi ha taules per poder menjar, i on es poden estar una estona de les 12h fins les 13h. prenent el cafè i pastes, mentre d'altres si tenen necessitat de dutxar-se, també se'ls ofereix aquest servei. Des del confinament per la pandèmia aquests serveis a l'atri s'han suspès.

També un dia a la setmana hi ha servei de rober; sobretot a l'hivern que hi ha més necessitat, ens manquen samarretes, calçotets i mitjons. I encara que no ens en venen gaires de noies, també roba interior femenina. Camises, Jerseis, pantalons, sabates, etc. Totes aquestes necessitats és poden atendre gràcies a la combinació amb Càritas i altres donacions puntuals.

Des del confinament per la pandèmia i com que tot el voluntariat el formen personal jubilat, qualificat per les autoritats "dalt risc", l'atenció als més necessitats a continuat per part dels germans de la fraternitat caputxina.

Benet Coll, ofs
Ajudant de cuina

VOLUNTARIADO PAN SANT ANTONIO; CAPUTXINOS ARENYS DE MAR

Alrededor de la Fraternidad Capuchina de Arenys de Mar, hay un grupo de voluntarios que, dado, que cada día va creciendo la demanda de ayuda. La comunidad religiosa, que es al mismo tiempo es noviciado de formación de nuevas vocaciones, para no ver alterado significativamente el programa de su misión, requirió de la ayuda de personas afines a su fraternidad, para poder atender a los que buscaban ayuda a su puerta. Así fue como poco a poco este grupo de voluntarios fue creciendo a medida de las necesidades expresadas. Era la primavera de 2011, y fray Mateo Sanclimens contactó con un matrimonio, ella miembro de la Fraternidad Franciscana Secular, y él simpatizante, y les propuso hacer de cocinero y poder servir comida caliente, además de los bocadillos habituales, todo con la ayuda de su esposa.

Actualmente, es decir, antes del Covid 19, formaban el grupo una treintena de voluntarios / as, algunos de ellos de la Orden Franciscana Secular, repartidos en tres grupos que se distribuyen el trabajo: los de cocina, los de servir y poner orden en las mesas y los encargados de las duchas y ropero. De lunes a viernes también con la ayuda de algunos hermanos de la fraternidad capuchina. Hay un calendario de reparto de tareas semanal de todo el personal.

Se preparan cada día entre treinta y cincuenta picnics. En cuanto vienen a buscar la bolsa, se les atiende en el atrio del convento, donde hay mesas para poder comer, y donde se pueden estar un rato de las 12h hasta las 13h. tomando el café y pastas, mientras otros si tienen necesidad de ducharse, también se les ofrece este servicio. Desde el confinamiento por la pandemia estos servicios en el atrio se han suspendido.

También un día a la semana hay servicio de ropero; sobre todo en invierno que hay más necesidad, carecemos de camisetas, de calzoncillos y de calcetines. Y aunque no nos vienen muchas mujeres, también ropa interior femenina. Camisas, jerseys, pantalones, zapatos, etc. Todas estas necesidades se pueden atender gracias a la combinación con Cáritas y otras donaciones puntuales.

Desde el confinamiento por la pandemia y como todo el voluntariado lo forman personal jubilado, calificado por las autoridades "de alto riesgo", la atención a los más necesitados a continuado por parte de los hermanos de la fraternidad capuchina.

Benet Coll, ofs, Ayudante de cocina

NOMÉS ÉS UN PARADIGMA

Perdoneu aquest títol tan "rimbombant". Pensareu que no n'hi ha per tant i segurament tindreu raó. Després llegireu i direu: d'això se'n diu paradigma? Però és quelcom que des d'una tertúlia amb companys sobre coses banals però que afecten l'ADN general de la concurrència popular, que hi vaig caure. La tertúlia era sobre futbol i els tertulians érem afeccionats de diversos equips majoritàriament del Barça i alguns del R. Madrid. El nivell de coneixença era acceptable. Ni de bon tros professional. Servidor vostre, sabeu que sempre ha tingut una mirada molt especial pels equips de la seva terra i quan l'humil esquadra del equip de la seva província civil jugà a Primera Divisió es convertí en un "supporter" de "La Sociedad Deportiva Huesca". Un dels més petits. Passà com amb el coronavirus. Si ens haguessin dit als oscencs, fa tres o quatre anys, que estaríem a la Divisió d'honor del futbol espanyol no ens ho haguéssim cregut, i ara sospirem per tornar-hi i amb certes possibilitats.

Qui més qui menys, entre els tertulians, d'una manera o bé d'altra, tots havíem jugat a futbol i estimem aquest esport. A un servidor, particularment, el futbol li encanta. L'he seguit de prop. He llegit molt. Soc dels pocs ciutadans d'Espanya que s'ha llegit el reglament publicat per la FIFA i la International Board, així com també "La regla comentada" d'en Pedro Escartin -(1902 - 1998) antic àrbitre internacional i seleccionador espanyol i membre del Comitè de disciplina de la FIFA durant vint-i-set anys-. He llegit sobre tàctica, estratègia, desmarca-ment; història, futbolistes, entrenadors, clubs, seleccions... Ara no ho faig. He afluixat d'allò més. Ja fa temps. El futbol actual m'afecta a les entranyes i no sempre em fa bé. M'enfado i acabo cridant i no per motius esportius, casi sempre per la dimensió social i econòmica, -sovint escandalosa-, que ha pres des de fa algunes dècades.

Entenc que les coses es facin de certa manera perquè hi ha uns equips, que estan en boca de tothom i que mouen moltíssima més massa social i premsa que la resta, molt més pobres, que generen el que generen, ho sabeu prou el que passa i són els qui donen moviment crematístic, molt per damunt dels altres, al sistema futbolístic establert, però trobo molt injust els criteris de lectura que se'n fa de tot això. I aquí va el paradigma.

No hi cap l'errada. No hi ha lloc per a l'error. A voltes es produeix un resultat sorprenent on "el peix petit s'ha menjat al gran", al equip gran li ha sortit "la criada respon dona" i li toca claudicar en el resultat. Aleshores venen els comentaris dels experts, i això que en un esport és quelcom molt previsible, encara que no el més usual, és analitzat d'una manera molt partidista. Totes les derrotes que pateix un dels grans clubs, d'aquest més multimilionaris i punters, són per demèrit personal, són perquè no han estat ni a l'altura del "match", ni a l'altura de les circumstàncies. Han

jugat malament. Són els gran els qui ho han fet malament. Ningú no és capaç de reconèixer el mèrit dels petits. Pels petits no hi ha mèrit. És casi com si no tinguessin dret a la victòria. No hi compta l'esforç, la concentració, el temps que s'hagin estat preparant, les hores de feina al darrere. Si el Barça juga contra el CD Leganés i el R. Madrid contra el RCD Mallorca, ja es parteix de la base que els dos petits perdran i si no perden o potser guanyen, normalment mai és per ells mateixos, sempre ha estat la incompetència puntual del gran. Alguna vegada es sent a dir que al equip petit li ha "sortit" un bon partit, perquè normalment es diu que li ha "sortit" un bon partit, no tant que ha "fet" un gran partit. Els equips petits no "poden fer" un gran partit, les coses els hi surten, així com si fos sempre una permanent carambola.

Per als equips petits no existeix virtut possible. De fet no existeix la virtut. El que surt els hi surt bé no sol ésser per virtut, serà per qualsevulla d'altres coses, però mai pel seu bon saber. Per a ells, per als petits, l'únic que existeix és la lògica de la "grandesa" i el demèrit dels poderosos. Pels poderosos només existeix l'èxit arrabassador i l'error. Els petits no tenen dret a equivocar-se, la derrota és una clau de la seva existència. La victòria del petit és un error de l'altre, de l'equip més gran.

Espero que aquesta manera de avaluar no evolucioni cap a altres llocs de la vida, perquè si no, el pobres, ho tenen ben "fotut".

Amb aquesta interpretació i lectura de la realitat que fan els teòricament experts sobre la matèria i que s'usa amb aquestes manifestacions massives de coses, com per exemple el futbol, que afecta a tota la població, batejada i no batejada, creients i no creients, mils de milions... Podem parlar de les Benaurances? Es pot comprendre i aprehendre el sentit tan entranyablement nostre com "la minoritat", quan la minoritat és un error o una incompetència en segons quin criteri s'estableix?

De veritat que no és una crítica. Només és un pensament que fa temps que viu en el meu cap i ara l'he tret a passeig perquè li toqui el aire. He considerat que ja estava en fase 2 ó 3 i lliure de covid-19. Benaurats els poderosos perquè ells s'equivoquen algun cop i equivocar-se és propi de la natura humana. Aquella natura en la que s'ha encarnat el Crist. Quina sort tenen!

Fra Joaquim Recasens, ofm

Estem a la vostra disposició en el correu:

ofscatalunya@outlook.es

telèfon 635 61 24 31

Esperem retrobar-nos molt aviat.

Redacció: O.F.S. Provincial, Diagonal 450, 08006 – Barcelona.